

probabile). *Scriptus est titulus versibus Saturniis (ut alia aetatis illius monumenta triumphalia, de quibus cf. supra N. 20 adnot., ubi pro Atilio Fortunatiano substituendum Caesii Bassi nomen), quos supplere temptavit Buecheler mus. Rhen. 1908 p. 321 seq. (cf. etiam Reisch oestr. Jahreshfte 11, 1908 p. 276 seq.). Ad aliud monumentum eiusdem Tudilani pertinuit titulus memoratus a Plinio l. c. — 1) Apparet Tuditanum etiam cum Tauriscis, Alpino populo, conflaxisse. — 2) Carnorum nomen hic fuisse coniecerunt Premerstein et Buecheler, probabiliter. — 3) Sic optime Buecheler. — 4) Sic Buecheler in litteris ad me datis (non multo meliores versus supra N. 4. 20. 3083), paullo aliter mus. Rhen. — 5) Triumphavit Tuditanus in ipso consulatu d. 1. Oct. 'de Iapudibus' (fasti Capitol., C. I. L. I ed. 2 p. 48 cf. p. 176). — 6) Aedem, vel dona. — 7) Victor Tuditanus vota solvisse putandus est numini locorum illorum celeberrimo. Ad Timavum sine dubio castra prima posuerat, cum ab Aquileia contra Histros exercitum duceret (cf. Liv. 41, 1). De Timavo pro deo culto cf. supra N. 3900 (ubi sane alium Timavum significari putat Sticotti Miscellan. in onore di Attilio Hortis Triest. 1910 p. 1044). — 8) Significari putant restitutionem sacrorum Timavi.*

8886 [P. Cornelius P. f. Scipio] Nasica [legatus . . . Πόπλιος Κορνήλιος] Ποπλίου Νασικᾶς πρεσβευτῆς, ἀρχιερεὺς¹ . . .

Pergami rep., fragmenta epistylīi marmorei (Hepding athen. Mitth. 1910 p. 483). Pertinuit ad monumentum a P. Cornelio Scipione Nasica, consule a. u. c. 616, Pergami extractum, cum is, ut invidiae occisi Tiberii Gracchi se subtraheret, sub specie legationis in Asiam secessisset et Pergami potissimum moraretur (Val. Max. 5, 3, 2; Plut. Tib. Gracch. 21; Pergami etiam mortuus est, Cic. pro Flacc. 31, 75). — 1) Pontifex maximus fuit Nasica.

8887 M. Minucium Q. f. Rufum¹ | imperatorem Galleis | Scordisteis et Besseis | [reliqueisque Thraecibus] [devicteis?² | dedic]avit populus Delphius. (In alio lapide) [Μάαρκον Μινύκιον Κοίντων υἱὸν] [Ρο]ύθρον στρα[τηγὸν ἀνθύπα]τον [Ρωμα]ί[ων, νικη]σάντα τὸν πρὸς [Γαλάτας Σ]χορδίστας [καὶ τὸν πρὸς Βέσσους] | [καὶ τοὺς λ]οιποὺς Θραϊ[κας π]όλεμον, ἃ πόλις | [τῶν Δελ]φῶν ἀρετᾶς ἐν[εκεν] καὶ εὐεργεσίας τᾶς | [εἰς αὐτὰ]ν Ἀπόλλωνι.

Delphis rep. a. 1894 extra murum orientalem areae sacrae, versum postremum inscriptionis Latinae postea in ipsa area sub tripod Gelonis repperit Bourguet (I ed. 2 n. 692 cum imagine photographica vv. 1—3 quam misit Holleaux. A. I. Reinach bull. de corresp. hellén. 34, 1910 p. 306. 328; Bourguet ibid. 35, 1911 p. 173. Primus ediderat Perdrizet ib. 20, 1896 p. 482. 483, versum postremum dedicationis Latinae addidit Pomtow Berliner philol. Wochenschr. 1909 p. 796). In inscriptione Latina puncta eandem triangulorum formam habent, quam supra N. 4047. Supra inscriptionem Latinam litteris minoribus legitur: Μενεκρότης καὶ Σώπατρος Θηβαῖοι ἐποίησαν, sed eum titulum aetatis antiquioris esse, vel potius restitutum ex antiquiore, et spectare ad dedicationem nunc deperditam statuit Pomtow; sub inscriptione Latina inter annos fere 654 et 664 a. u. c. incisa sunt duo decreta Delphorum ad homines privatos Graecos pertinentia, cf. Pomtow l. c. p. 797 not. 4. — 1) Consul a. u. c. 644, 'proconsul adversus Thraecos prospere pugnavit' (Liv. epit. 65), 'ex Scordiscis' triumphavit (Vell. 2, 8 cf. Flor. 1, 39. Eutrop. 4, 27, 5), anno ut videtur 648 (cf. C. I. L. I ed. 2 p. 49. 53). Eodem sine dubio tempore frater (natus maior) et legatus eius Q. Minucius Delphis posuit titu-